

37. Országos Tudományos Diákköri Konferencia 2025

OTDK

Művészeti és Művészettudományi Szekció

Napszentület

(rövidfilm)

Szabó Barnabás

Kodolányi János Gimnázium – Székesfehérvár

11. osztály

Támavezető: Dr. habil Gyenes Zsolt DLA – egyetemi docens

MATE Magyar Agrár-és Élettudományi Egyetem Rippl-Rónai Művészeti Intézet,

Bemutakozás

Szabó Barnabás vagyok, Lovasberényben élek, és jelenleg Székesfehérváron, a Kodolányi János Gimnázium tizenegyedik osztályos tanulója. Az iskolám mindig is támogató volt a művészeti érdeklődésemmel kapcsolatban, legyen szó versenyekről, különböző rendezvényekről vagy akár a filmes munkáimról. A tanáraim és osztálytársaim büszkék rám, és ez hatalmas motivációt ad számomra. Az iskola rugalmasan kezeli a szerepléseimet, versenyeket, és mindent megtesz azért, hogy a művészi karrierem és a tanulmányaim között egyensúlyt találhassak. Ez a támogatás nagyban hozzájárult ahhoz, hogy önbizalmam és elhivatottságom erősödjön.

Gyerekszínészként számos filmben szerepeltem, amelyek mindegyike hozzásegített ahhoz, hogy közelebb kerüljek a filmkészítés világához. Az egyik legmeghatározóbb élményem Herendi Gábor legújabb alkotásához, a *Futni mentem* című filmhez kötődik, amelyben a család kamasz fiát alakítottam. Ez a szerep különösen kedves számomra, mert lehetőséget adott arra, hogy egy összetett, érzelmekkel teli karakter bőrébe bújjak, miközben a családi kapcsolatokat és a tinédzserek világát hitelesen mutathattam be.

Egy másik fontos szerepem a *Viszki* című filmhez kapcsolódik, ahol a gyermek Ambrus Attilát alakítottam. Ez a projekt szintén mély nyomot hagyott bennem, hiszen egy valós történeten alapuló, ikonikus magyar filmben dolgozhattam. Ezen kívül a *Cseppben az élet* című filmben Béres József gyerekkorát formáltam meg, amely különösen érdekes volt számomra, mert egy olyan történetet mesélhettem el, amely inspiráló és tanulságos mindannyiunk számára.

De vajon hogyan jutottam el odáig, hogy filmrendező akarjak lenni?

A válasz nem csupán a színészi tapasztalatokban rejlik, hanem abban a mély vágyban is, hogy történeteket mesélhessek el, amelyek megérintik és elgondolkodtatják az embereket. A színészi munkám során megtapasztaltam, milyen hatalmas ereje van a filmeknek: képesek érzelmeket közvetíteni, hidat építeni különböző életek között, és új perspektívákat nyitni a nézők előtt.

Egyik legnagyobb fordulópontom az ausztrál-magyar koprodukcióban készült *Our Wonderland* című kisfilm volt, amelyben tízévesen egy látássérült kisfiút alakítottam. Ez a szerep különleges helyet foglal el az életemben, mert nemcsak színészként jelentett kihívást, hanem mélyen elgondolkodtatott arról is, hogy mennyire fontos a társadalmi érzékenyítés és az empátia. A

történet, amely a nélkülözés, a kirekesztettség, a bántalmazás és a halállal való szembenézés témáit dolgozza fel, már gyermekként is megérintett.

Idén, tizenhét évesen döntöttem úgy, hogy újraélem és újraértelmezem ezt az élményt. Az általam készített rövidfilm, a *Napszentület*, a látás elvesztésének folyamatáról és az élet újraértelmezéséről szól. Ez a found footage formátumú rövidfilm az eredeti *Our Wonderland* egyes jeleneteiből készült, de teljesen új narrációval és zenei aláfestéssel, amelyeket én készítettem. Az ausztrál stáb engedélyével dolgozhattam az eredeti anyagokkal, és minden kreatív döntést magam hoztam meg. Én vágtam a filmet és a narrációt, zenét is én írtam.

Munkafolyamat

A vágás során a Premiere Pro szoftvert használtam, amely kiváló eszköznek bizonyult a projekt megvalósításához. Bár kezdetben kihívás volt egy ilyen komplex programmal dolgozni, gyorsan megtanultam az alapokat, és az idő előrehaladtával egyre magabiztosabban használtam. A vágás során különösen odafigyeltem arra, hogy minden jelenet érzelmi tartalma megfelelően visszatükröződjön a nézők számára. A zene megírásánál szintén az volt a célom, hogy az adott jelenet atmoszféráját és mondanivalóját támogassa, így erősítve az érzelmi hatást.

A hatperces film három részre oszlik, amelyek mindegyike különböző érzelmi és narratív elemeket helyez előtérbe. Az első részben megismerjük a testvéreket és mindennapjaik nehézségeit: a szegénység, a kirekesztettség és a nélkülözés érzését, valamint a testvéri szeretet erejét, amely a legnagyobb támaszuk.

A második részben megjelenik egy új szereplő, a kisfiú barátja, aki megpróbál valami különlegeset nyújtani neki. A barát tudja, hogy a főszereplő kisfiú arról álmodik, hogy egyszer egy tűzpiros Ferrariban üljön. Bár a barát nem rendelkezik Ferrarival, mégis elviszi őt egy körre az autójával, és megpróbálja valóra váltani az álmát. A kisfiú évek múlva jön rá, hogy valójában nem egy Ferrariban ült, de az élmény hatása így is mélyen benne marad. Ez a rész különösen fontos üzenetet hordoz: nem a valóság számít, hanem az, hogy az adott pillanatot megéljük és annak jelentőségét magunkkal vigyük.

A harmadik rész a látás elvesztésének utolsó pillanatait mutatja be. Bár a főszereplő már nem látja tisztán a világot, más érzékszervei egyre hangsúlyosabbá válnak. A zene, amely végigkíséri a filmet, nemcsak érzelmi aláfestésként szolgál, hanem a nézőt is bevonja ebbe a

különleges élménybe. A főszereplő számára az illatok, a hangok és az érintések új dimenziót adnak az élethez, és ráébresztik, hogy a világ szépsége nem korlátozódik a vizuális érzékelésre.

A *Napszentület* fő üzenete az, hogy az élet nehézségei új perspektívát adhatnak. A veszteségek, például a látás elvesztése, lehetőséget teremtenek arra, hogy felfedezzük az élet más rétegeit. A film nemcsak a kisfiú belső fejlődését mutatja be, hanem arra is rávilágít, hogy a nehézségek ellenére hogyan találhatunk örömet az apró pillanatokban.

A rövidfilm készítése során arra törekedtem, hogy ne csak a történet legyen érzelmileg erős, hanem példát is mutassak kortársaimnak. Hiszek abban, hogy a filmművészet eszközeivel olyan fontos társadalmi témákra is rá lehet világítani, mint az empátia, az összetartozás és a segítségnyújtás. Azzal, hogy ezt a filmet elkészítettem, szeretném megmutatni, hogy még fiatalon is képesek vagyunk változást elindítani a környezetünkben.

Bízom benne, hogy a filmmel sikerült megmutatnom, mennyire fontos a szeretet, az összetartozás és az élet újraértékelése a nehéz pillanatokban. A filmművészet számomra eszköz arra, hogy az embereket közelebb hozzam egymáshoz, és rámutassak arra, hogy az élet értéke nem a tökéletességben rejlik, hanem abban, ahogyan megéljük a pillanatokot, és ahogyan másokat is segítünk ezekben a pillanatokban.

Ezen a linken letölthető a film:

Napszentület:

https://drive.google.com/file/d/13VGmZmnLR9jjfMZsZNpqFAqG-fqpaPma/view?usp=drive_link

